

תוכן

9	הסכמות ומכתבי ברכה
17	הקדמה
	שער א - קדושת החיבור
23	פרק א: קדוש או טמא?
29	פרק ב: אז למה חשבתי אחרת?
35	פרק ג: פריה ורביה - האם זה כל הסיפור?
43	פרק ד: מהות החיבור - עבודת הנישואין
49	פרק ה: מהות החיבור - איחוד הנפשות
	שער ב - החיבור בקדושה
63	פרק ו: להבדיל בין הטמא ובין הטהור - במעשה
69	פרק ז: להבדיל בין הטמא ובין הטהור - במחשבה
77	פרק ח: התאוה - טובה?!
85	פרק ט: "תאוה טובה" ו"תאוה רעה"
93	פרק י: הפיוס, הריצוי והקדושה
103	סיכום: מעשה החיבור בקדושה
	נספחים
109	נספח א: תפילות קודם החיבור
115	נספח ב: הלכות והנהגות לשבעת ימי המשתה ולשנה הראשונה
127	נספח ג: מדריך תמציתי לענייני היריון ולידה

פרק א

קדוש או טמא?

נפתח בשאלה הראשונה שהצבנו בפתחה של ההקדמה - האם במעשה החיבור ישנה קדושה, או להיפך - הרחקה מקדושה?

כדי להשיב על השאלה אם במעשה מסוים ישנה תוספת קדושה או היפוכה, צריכים אנו לבדוק בראש ובראשונה - מהיכן בכלל מגיעה הקדושה? מה קובע אם במעשה כלשהו ישנה קדושה?⁴

ישנה תפיסה רווחת כי מעשה המסגף את הגוף - מרומם את עושהו, ומעשה המענג את הגוף - מרחיק מן הקדושה ומשקע בחומריות.

אולם, במעט מחשבה נוכל להסיק בוודאות כי העובדה שמעשה מסוים מענג את הגוף הגשמי - אין בה כל ראייה לפחיתותו, כפי שמעשה המסגף את הגוף - אין בכך כל ראייה למעלתו. אדם האוכל בשר שמן או שותה יין משובח בשבת או ביום טוב וכוונתו לשמוח ולהתענג ביום קדוש זה כאשר ציוונו הבורא יתברך ולהודות לו על חסדיו ומתנותיו הטובות, ודאי שהוא מקיים באכילתו מצווה גדולה ומוסיף בה קדושה. מאידך גיסא, ייתכן שמעשה של סיגוף לא זו בלבד שלא תהיה בו מצווה, אלא אף עבירה יש בו, וכפי שאמרו חז"ל, במצבים מסוימים "כל היושב בתענית נקרא חוטא" (תענית יא, ע"א).

---

4. הקדושה איננה רק הפרישות מהרע (כמו שמצינו למשל ברש"י וברמב"ן בתחילת פרשת קדושים), אלא גם עשיית הטוב, וכמו שכתב הראשית חכמה (שער הקדושה א, טו):

"כי הקדושה בה ב' בחינות: האחד הוא גדר הפרישות, כמו שפירש הרמב"ן, והוא קדש לשון פרישות... זוהי בחינת סור מרע כנגד לא תעשה. ויש בחינה שניה בקדושה, שהיא המושכת אור הקדוש עלינו כדי שנסתתר ונתלבש באותה הקדושה, וזו היא כנגד עשה טוב..." (עיין שם להרחבה).

להרחבה נפלאה בביאור יסוד זה עיין בספר "בְּנֵין הבית" לרב שוחוטוביץ' (שיעור רביעי, פרק א).

יסוד זה מתגלה גם במקורות רבים נוספים, כגון בדברי חז"ל: "כל האוכל ושותה בתשיעי [בתשרי] - מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי" (ברכות ח, ע"ב). כיצד? הרי זה אוכל ומענג את גופו וזה מסתגף ומצטער?! על כורחנו לומר שמבחן הקדושה תלוי בגורם אחר. וכך הגדירו חז"ל:

"ואנשי קודש תהיון לי" - איסי בן יהודה אומר: כשהמקום מחדש מְצַנֶּה על ישראל הוא מוסיף להם קדושה (מכילתא משפטים פרשה כ).

וכעין זה מצאנו בדבריהם במקום נוסף:

"והייתם קדושים" - זו קדושת כל המצוות (ספרי שלח, פיסקה קטו).

מבואר מכאן שהתשובה לשאלתנו היא שדבר ה' הוא הקובע והוא המוריד קדושה לעולם באמצעות מצוותיו. כל מצווה שמקיים האדם - מוסיפה בקדושתו (וכפי שאנו אומרים: "אשר קדשנו במצוותיו", "וקדשתנו במצוותיך"...).

יסוד זה ביאר גם רבינו יהודה הלוי במתק דבריו, בספרו "הכוזרי":

וכללו של דבר, כי תורתנו נחלקת בין היראה והאהבה והשמחה, תתקרב אל אֱלֹהֶיךָ בכל אחת מהנה.

ואין כניעתך בימי התענית יותר קרובה אל האֱלֹהִים משמחתך בימי השבתות והמועדים כשתהיה שמחתך בכוונה ולב שלם. וכמו שהתחוננים צריכים מחשבה וכוונה, כן השמחה בְּמִצְוֹתָו ובתורתו צריכים מחשבה וכוונה, שתשמח בְּמִצְוָה עֲצָמָה מאהבתך הַמִּצְוָה בה ותכיר מה שהטיב לך בה (מאמר ב, נ).

לפי כלל זה, נצטרך לומר שמכיוון שנצטוונו על מעשה החיבור, נמצא שאף במעשה זה ישנה תוספת קדושה.

האם נכון הדבר? האם יתכן שבמעשה גשמי שכזה תהיה קדושה!?
הבה נראה את דברי השל"ה הקדוש:

עניין הזיווג כשהוא בקדושה ובטהרה הוא קדוש במאד, מעורר למעלה, מתקדש מלמטה מעט מקדשין אותו מלמעלה הרבה, ומקיים "קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אֱלֹהֵיכֶם".

...דעו בניי, כי אין קדושה בכל הקדושות כקדושת הזיווג, אם הוא בקדושה, ומקדש עצמו בתשמיש כאשר הזהירו רבותינו ז"ל. כי אז הוא כדמות וצלם העליון ומעורר הזיווג העליון סוד תפארת ומלכות, איש ואשה, המתייחדים ביחוד גמור... והדברים ההם סודות עמוקים, מבוארים וגלויים ליודעי בינה.

גם סוד החיבוק בסוד "שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני" וכן הסוד הנישוק שלמעלה, הכל מבואר היטב בספר הפרדס... (של"ה שער האותיות, קדושת הזיווג, אותיות שפד-שצט).

אנו רואים בדברי השל"ה חידוש מפעים - לא זו בלבד שישנה קדושה במעשה זה, אלא ש"אין קדושה בכל הקדושות" כמותה!
אך מניין לקח השל"ה יסוד זה? האם הוא מוסכם?
נעיין מעט בדברי הזוהר הקדוש:⁵

"והוא באחד ומי ישיבנו" - אין הקב"ה שורה ולא נמצא אלא ב"אחד". ואימתי נקרא האדם "אחד"? בשעה שהוא נמצא בחיבור זכר ונקבה ומתקדש בקדושה עליונה ומתכוון להתקדש. בא וראה, בשעה שנמצא האדם בזיווג אחד זכר ונקבה ומתכוון להתקדש כראוי, אז הוא נקרא "שלם" ונקרא "אחד" בלי חיסרון.

משום כך צריך האדם לשמח את אשתו באותה שעה ולהכין אותה שתהיה ברצון אחד עימו, ויתכוונו שניהם כאחד

---

5. כל הציטוטים מהזוהר המובאים בספר זה תורגמו לעברית בידי המחבר.